

Si Artur Mas impulsa la 'casa gran' del catalanisme per ampliar el seu espai polític, el PSC impulsa, a través del seu ex-líder i eurodiputat, Raimon Obiols, la 'causa comuna'. Si els uns pretenen 'refundar' el catalanisme, els altres pretenen 'modernitzar-lo'.

La causa comuna d'eixamplar els electorats

Fa unes quantes setmanes que l'ex-líder i eurodiputat del PSC, Raimon Obiols, impulsa un projecte, amb el suport de la cúpula del PSC, que pretén obrir un debat polític per a modernitzar el catalanisme del segle XXI. Si CDC proposa la Casa Gran per a refundar el catalanisme, els socialistes parlen de *causa comuna*, que s'ha d'impulsar a través de la Conferència Oberta. Aquest debat, diu Obiols, és deslligat de qualsevol procés electoral, i pretén donar respostes a uns moments de crisi per l'allunyament entre la política democràtica i la ciutadania.

De fet, d'elecció en elecció, els nivells d'abstenció augmenten en els comicis catalans. Els darrers temps, els partits han vist com els seus votants desmobilitzats es convertien en la clau principal del desenllaç de les eleccions. Els èxits o fracassos electorals han estat determinats, gairebé, pel partit en què l'electorat s'ha desmobilitzat més o menys.

Així, CiU, tot i que el 2003 aconseguí més vots i més escons, no va obtenir un marge prou ampli per a atènyer el seu principal anhel: tornar a dominar les regnes del govern de Catalunya. Per això, amb l'objectiu de reactivar aquell electorat que als darrers comicis havia deixat d'anar a votar, ara fa més d'un any –el novembre del 2007– Artur Mas presentava el projecte de la Casa Gran del Catalanisme, en el qual, per exemple, s'emmarca el *fitxatge* de l'economista Ramon Tremosa, com a eurocandidat, o –temps enrere– el retorn a l'escena política d'Àngel Colom –l'ex-líder d'ERC, que, després de

l'escissió, creà el PI i més endavant va ingressar com a militant a CDC. Sigui com vulgui, un dels objectius de la Casa Gran, defensada per Artur Mas, més enllà d'un debat polític per a refundar el catalanisme, és eixamplar les bases de suport a Convergència, a través de l'intent d'acostar sectors socials que avui poden ser pròxims a la formació, però que actualment no hi militen.

I al PSC, també fa temps que el preocupa el descens del seu electorat. Malgrat poder reeditar una majoria de govern amb ERC i ICV-EUiA, el PSC tampoc no va poder mobilitzar el seu electorat tradicional a les eleccions catalanes del 2006. Els socialistes catalans van obtenir els segons pitjors resultats en unes eleccions al Parlament de Catalunya. Tot i la supremacia política a Catalunya (amb el control dels principals ajuntaments del Principat, el pes a les diputacions, al govern de la Generalitat...), el PSC té, en alguns comicis, veritables dificultats perquè el seu electorat vagi a votar. Un fet que és especialment evident a les eleccions catalanes, però també en alguns resultats electorals municipals: els socialistes comencen a registrar resultats ajustats en localitats on històricament havien tingut l'hegemonia.

En aquest context, fa unes setmanes que l'executiva del PSC aprovava el document de Raimon Obiols que desplega un full de ruta per a crear un moviment que connectés amb àmplies bases del catalanisme d'arrel progressista. El text pretén superar allò que anomenen un "empatx de debats identitaris".

És el projecte que de renovació ideològica que llança el PSC, segons argumenten, amb l'objectiu d'aconseguir, en poc temps, "l'hegemonia democràtica de les idees de progrés".

En certa ocasió, un dirigent de Convergència va definir aquesta proposta del PSC com a "contraprogramació" dels socialistes a la Casa Gran proposada per Artur Mas. De fet, en una entrada al seu blog, Raimon Obiols intenta anticipar-se a aquesta comparació.

"Entrem en competició amb la 'Casa Gran' d'Artur Mas? No i sí", es respon l'impulsor del projecte socialista. I afegeix: "No, perquè la iniciativa de la Conferència Oberta no prendrà ni el caràcter electoralista de la 'Casa Gran' (és una iniciativa de suport propagandístic a Mas) ni el seu caràcter doctrinari (l'intent frívol de pretendre una 'refundació' del catalanisme). Sí, ho vulguem o no, perquè els mitjans i la mateixa confrontació política establiran de manera recurrent el paral·lelisme i la competició entre les dues iniciatives. No és dolent que es produeixi una tensió narrativa entre elles."

Siguin iniciatives amb objectius similars o no ho siguin, el fet és que totes dues volen ultrapassar l'àmbit estrictament ideològic de les formacions respectives i la mobilització de l'espectre central de l'electorat català.

La iniciativa de la Conferència Oberta d'Obiols és producte d'un treball previ iniciat fa poc menys de dos anys. Per mitjà de la fundació Nou Cicle –que havia agrupat els anomenats sectors obiolistes–, s'impulsava la Convenció pel Futur, una iniciativa que organitzava la celebració de diverses conferències i debats per a impulsar, de fet, les reflexions que ara es proposa d'estendre la Conferència Oberta, és a dir la "modernització dels ideals del catalanisme i del progressisme". En aquella ocasió, a banda del integrants de Nou Cicle, hi van participar també diversos membres

El líder de CiU, Artur Mas, durant la presentació del projecte de Casa Gran del Catalanisme, el novembre del 2007.

del PSC –representants d’institucions i de l’organització, entre els quals es destacà la presència del conseller d’Economia, Antoni Castells–, repre-

sentants del món sindical i de diverses organitzacions socials. Aquella convenció, que es va cloure l’any passat, va donar per resultat diversos

materials (per exemple, es publicaren uns quants llibres) que farciran les reflexions ideològiques que vol aportar la Conferència Oberta.

A dalt, Jordi Pujol i Pasqual Maragall, que ja van explorar diverses vies per a eixamplar sengles bases electorals. A sota, Raimon Obiols, impulsor de la Conferència Oberta.

Amb aquesta iniciativa, el PSC pretén engegar un procés de debat polític que superi les pugnes partidistes, diuen, de manera que faciliti la participació ciutadana. Per a Raimon Obiols,

la crisi econòmica, com també l'anomenada crisi del catalanisme, són un bon escenari per a debatre una renovació d'idees que els permeti d'enfortir "una majoria social de progrés".

Maragall, pioner? Sigui com sigui, la direcció del PSC sent la necessitat de reforçar el debat ideològic. Encara més quan l'actual direcció socialista, tot i gestionar, com dèiem, una hegemonia política indiscutible a Catalunya, disposa d'un perfil polític ideològic baix. Un fet que encara es fa més evident després de la marxa de Pasqual Maragall. I també a CiU intenten mobilitzar el seu electorat mitjançant propostes de replantejaments ideològics.

De manera que tant el PSC com Convergència i Unió, deixant de banda l'encert i l'èxit de cada iniciativa, pretenen superar les estructures de sengles formacions a través de crides a debats polítics que impliquin també la superació de les fronteres ideològiques estrictes de cada força. Superar el partit per aglutinar el màxim suport social possible és l'objectiu d'ambdues estratègies.

Unes estratègies que no són noves en la política catalana. De fet, Pasqual Maragall ja va aplicar aquesta estratègia, tot i que amb una formulació diferent, a la precampanya electoral del 1999, quan va impulsar la creació de Ciutadans pel Canvi, una organització que va néixer com a plataforma de suport a la candidatura de Pasqual Maragall a la presidència de la Generalitat, creada més enllà de l'estructura del PSC.

L'ex-president Maragall superava fins i tot aquesta estratègia en proposar l'impuls de la creació d'un partit demòcrata europeu, que emulés el dels EUA, on les ideologies queden desdibuixades sota un ampli parai-gua que agrupa els diversos sectors *progressistes*. La proposta, de fet, pretenia crear un gran moviment polític que abastés una ampli espectre del centre electoral.

Però, comptat i debatut, seria difícil de cercar el *copyright* català d'aquesta estratègia. Perquè, de fet, la fundació de Convergència, sota el lideratge de Jordi Pujol, no pretenia sinó crear un gran moviment que abastés la centralitat política de Catalunya. De manera que, al capdavall, la competència és per trobar encara el *pal de paller*.

Enric Rimbau